

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN!

A Fővárosi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság Budapesten, a 2009. év szeptember 25. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

VÉGZÉST:

Az *életveszélyt okozó testi sértés büntette* miatt *a vádlott* ellen indult büntetőügyben a Fővárosi Bíróság 14.B.1077/2008/17. számú ítéletét *helybenhagyja azzal, hogy a bűncselekmény helyes megnevezése: testi sértés büntette (Btk. 170. § (1) bekezdés (5) bekezdés)*

A másodfokú eljárásban felmerült 4.050 (négyezer-ötven) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

A végzés ellen további fellebbezésnek nincs helye.

INDOKOLÁS:

A Fővárosi Bíróság a 2009. február 16. napján kelt 14.B.1077/2008/17. számú ítéletével a vádlottat életveszélyt okozó testi sértés büntette (Btk.170.§.(1)(5) bekezdése) miatt 1 év 6 hónap börtönre és 2 év közügyektől eltiltásra ítélte.

Elrendelte a Budapesti II. és III. Kerületi Bíróság 6.B.III.1209/2006/2. számú végzésével kiszabott 1 év fogházbüntetés végrehajtását.

Rendelkezett ítéletében az egyéb járulékos kérdésekről is, így a bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

Az ítélet ellen az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a büntetés súlyosítása végett.

A vádlott és védője az ítéletet tudomásul vették.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a BF.179/2009/1. számú átiratában az ügyészi fellebbezést - részben módosított tartalommal - fenntartotta.

Álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a perrendi szabályoknak megfelelő eljárásban, a bizonyítékok okszerű, logikailag is helyes értékelésével lényegében megalapozott tényállást állapított meg.

Szükségesnek tartotta azonban a személyi részt kiegészíteni azzal, hogy a vádlott ellen a Szentendrei Városi Bíróságon lopás vétsége miatt 2.B.38/2008. számon büntetőeljárás van folyamatban.

A történeti tényállást is indítványozta kiegészíteni azzal, hogy az ágyról felkelő sértett már álló helyzetbe került, amikor a szúrás érte. A kés a sértett testébe a test hossz tengelyéhez képest merőlegesen hatolt be, amely egyenesen álló testhelyzetet alapul véve előlről hátra, kismértékben balról jobbra irányult.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség szerint az elsőfokú bíróság kimerítően eleget tett az indokolási kötelezettségének, és okszerűen következtetett a vádlott bűnösségére is, ugyanakkor tévesnek tartotta a cselekmény jogi minősítését.

Ebben a körben azt fejtette ki, hogy a vádlott súlyos fokú ittas állapota miatt az elkövetéskori tudattartalom meghatározásakor alapvetően a tárgyi oldal ismérveinek vizsgálatából kell kiindulni. Az elkövetéshez használt, az emberélet kioltására alkalmas eszköz pengehosszúságára, a mélyebb hasüregbe hatoló szúrcsatornára, az erőbehatás mértékére, a sérült testtájékra, és a ténylegesen elszenvedett sérülésre figyelemmel okszerűen arra lehet következtetni, hogy a vádlott tudatában az elkövetéskor - még ittassága ellenére is - fel kellett merülni az élet kioltásának a lehetősége, és ebbe belenyugodva szúrta hasba élettársát. Ezért cselekmény súlyosabban, emberölés büntette kísérleteként minősülhet.

A büntetés kiszabása során további súlyosítóként látta értékelhetőnek a büntetőeljárás hatálya alatti elkövetést. A súlyosabb minősítésre figyelemmel ugyanakkor enyhítő körülmény a cselekmény kísérleti szakban maradása.

A súlyosabb minősítésre tekintettel a büntetés mértékének emelését tartotta szükségesnek. Megjegyezte, hogy változatlan minősítés mellett sem lát indokot az enyhítő szakasz alkalmazására.

Mindezek alapján az elsőfokú íráság ítéletének megváltoztatását, a cselekmény emberölés büntette kísérletének minősítését, a kiszabott fő-és mellékbüntetés súlyosítását indítványozta, továbbá azt is, hogy az 1-3. szám alatti bűnjeleknek az iratok melletti kezelését rendelje el. Egyebekben az elsőfokú ítélet helybenhagyását kérte.

A nyilvános ülésen jelenlévő a sértett felszólalásában elmondta, hogy a történetekben mindketten hibásak voltak.

A védő a nyilvános ülésen, felszólalásában az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte. Nem tartotta megalapozottnak az ügyésznek a cselekmény súlyosabb minősítését célzó indítványát, mert álláspontja szerint a vádlott szándéka nem terjedt ki a sértett életének kioltására.

Nem tartotta alaposnak a büntetés súlyosítására irányuló ügyészi indítványt sem. Ebben a körben az időmúlást, a vádlott megbánását hangsúlyozta, és azt, hogy a bekövetkezett eredmény tekintetében a vádlottat csak gondatlanság terheli.

A vádlott az utolsó szó jogán tett felszólalásában elmondta, hogy újra együtt él a sértettel, és október 30. napján házasságot is kívánnak kötni. Jelenleg 6 és fél hónapos terhes, szülése december 12. napjára van kiírva. Ennek igazolására bemutatta a terhességi könyvét is, melyben a szülés várható időpontjaként november 28. szerepel. Előadta azt is, hogy jelenleg a terhessége miatt nem dolgozik, életvitelét megváltoztatta, nem fogyaszt alkoholt.

A cselekménnyel kapcsolatban elmondta, hogy arra is az ital miatt került sor, és sajnálja a történeteket.

A bejelentett ügyészi fellebbezésre tekintettel az ítéletábra a Fővárosi Bíróság ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt a Be. 348. §. (1) bekezdése alapján teljes terjedelmében felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az első fokú bíróság az eljárást a perrendi szabályok túlnyomó részének betartásával folytatta le.

Eljárási szabályt sértett viszont, amikor az elsődleges rendőri jelentésben foglalt vádlotti nyilatkozatot (nyomozati iratok 39. oldala) bizonyítékként használta fel és értékelte. Az elsőfokú bíróság ezzel a Be. 375. § (1) bekezdés II. fordulata szerinti, a bizonyítás törvényességére vonatkozó szabályokat sértette meg.

A Be.168.§.(1) bekezdése szerint a nyomozó hatóság az általa végzett nyomozási cselekményről jelentést készíthet. A gyanúsított és a tanú kihallgatásáról, illetőleg a szembesítésről jelentés nem készíthető.

Ennek a szabályozásnak - azon túl, hogy a törvényalkotó a gyanúsított kihallgatását tartalmi szempontból olyan jelentős eljárási cselekménynek tekinti, amely jelentésben nem rögzíthető - garanciális okai is vannak. A terhelt kihallgatása előtt ugyanis vele a törvényben előírt figyelmeztetéseket (Be.117.§.(2) bekezdése) közölni kell. Vallomása csak ezen figyelmeztetés és az arra adott válasz szó szerinti jegyzőkönyvezése esetén vehető figyelembe bizonyítási eszközként. Ezek a garanciális követelmények a vallomás jelentésbe foglalása esetén nyilvánvalóan nem juthatnak érvényre, így az a vádlott jogainak lényeges korlátozásával jár.

A Be.78.§.(4) bekezdése szerint nem értékelhető bizonyítékként az olyan bizonyítási eszközből származó tény, amelyet a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság bűncselekmény útján, más tiltott módon vagy az eljárásban résztvevők jogainak lényeges korlátozásával szerzett meg.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlottnak az elsődleges rendőri jelentésbe foglalt nyilatkozatát a Be.78.§.(4) bekezdése alapján kirekesztette a bizonyítékok köréből, ugyanakkor az elsőfokú bíróság által elkövetett relatív eljárási szabálysértés és a fenti bizonyíték kirekesztése, az ügy lényegi elbírálását nem befolyásolta.

Az elsőfokú bíróság egyébként kellő alapossággal és részletességgel folytatta le a bizonyítási eljárást.

A vád tárgyává tett bűncselekmény elbíráláshoz szükséges és lehetséges bizonyítékokat feltárta. Azokat okszerűen, az ésszerűség és a logika követelményeinek szem előtt tartásával értékelte, mérlegelte. Nem tévedett, nem vétett logikai hibát akkor sem, amikor megállapított tényekből további tényekre vont le következtetést.

Az így megállapított tényállás döntő, meghatározó részében megalapozott. Az iratok tartalma, a vádlottnak a nyilvános ülésen tett nyilatkozata és bemutatott terhességi könyve alapján csak az alábbi kiegészítésekre, pontosításokra szorul a Be. 352. §.(1) bekezdés a/ pontja értelmében:

A vádlott jelenleg 6 és fél hónapos terhes, szülésének várható időpontja a terhességi könyv szerint 2009. november 28.

A sértett és a vádlott ismételten együtt élnek, házasságot is kívánnak kötni 2009. október 30. napján.

A vádlott korábbi elítéléseit illetően a rendelkezésre álló erkölcsi bizonyítvány alapján az ítélet 2. oldal utolsó bekezdését azzal egészíti ki, hogy az ott feltüntetett elítélést megelőzően a vádlottat a Budapesti IV. és XV. Kerületi Bíróság a 2004. május 18. napján jogerőre emelkedett 7.B.IV.530/2004/2. számú végzésével 2 rb. ittas járművezetés vétsége miatt 10 hónap - végrehajtásában 1 év próbaidőre felfüggesztett - fogházra és 4 év közúti járművezetéstől eltiltásra ítélte.

A vádlottal szemben a cselekmény elkövetésekor a Szentendrei Városi Bíróságon folyt büntetőeljárás, melynek során a Szentendrei Városi Bíróság a 2009. március 25. napján jogerőre emelkedett 4.B.38/2008/39. számú ítéletével, a 2007. november 25. napján társtettesként elkövetett lopás vétsége miatt 50 nap közérdekű munkára ítélte.

A történet tényállást az ítélet 3. oldal 3. bekezdés 3 mondatában azzal egészíti ki - átemelve az ítélet indokolásának 11. oldal első bekezdésében leírt megállapítást -, hogy a vádlott 20 óra körüli időben súlyos fokú (2,7-2,85 ezrelék) alkoholos befolyásoltság állapotában volt.

Ugyanezen oldal 4 bekezdés első mondatát, a konyhakés leírásánál azzal pontosítja, hogy a konyhakés teljes hossza 32 cm volt. (nyomozati iratok 205. oldalán lévő igazságügyi orvosszakértői vélemény bűnjel vizsgálati része)

Ugyanennek a mondatnak a második részét a szúrás pontos mechanizmusát illetően azzal egészíti ki - egyetértve az ezt szorgalmazó ügyészi indítvánnyal -, hogy a kés a sértett testébe a test hossz tengelyéhez képest merőlegesen hatolt be (17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 4. oldal utolsó bekezdése, az igazságügyi orvosszakértő vallomása), amely egyenesen álló testhelyzetet alapul véve előlről

hátra, kismértékben balról jobbra irányult (a szakértő tárgyaláson is fenntartott orvosszakértői véleménye, nyomozati iratok 209. oldal első bekezdése).

Az ítélet 3. oldal 4. bekezdés utolsó mondatát azzal egészíti ki a mentési adatlap (nyomozati iratok 105. oldala) alapján, hogy a vádlott 20 óra 18 perckor értesítette a mentőket, akik 20 óra 22 perckor értek a helyszínre.

Az ítélet 3. oldal 5. bekezdését, az elszenvedett sérülések leírását a szakértő orvosszakértői véleménye alapján (nyomozati iratok 207. oldal 2. bekezdése) azzal egészíti ki, hogy a szúrás a vékonybél egy szakaszának 2-2 szúrt sebzését okozta. Ugyanezen bekezdés 3. mondatát pedig azzal egészíti ki, hogy a sebészi beavatkozás, a hasfeltárási műtét során a vékonybél 10-12 cm-es szakaszát eltávolították.

Az így kiegészített tényállás már minden szempontból megalapozott, következésképpen az a másodfokú eljárásban is irányadó volt a Be.351.§.(1) bekezdése, illetve a Be.352.§.(2) bekezdése alapján.

Az elsőfokú bíróság a szükséges részletességgel eleget tett az indokolási kötelezettségének. Ennek során számot adott arról, hogy mely bizonyítékot miért fogadott el, illetve melyiket miért nem tartotta elfogadhatónak.

Részletesen bemutatta a vádlotti védekezést, a vádlottnak az eljárás különböző szakaszaiban tett eltérő tartalmú vallomásait. Ugyanígy elemezte a sértett többször módosított vallomásait is. Logikus és elfogadható indokát adta annak, hogy miért a vádlottnak a nyomozás során tett azt a beismerő vallomását fogadta el, amely szerint a cselekményre a szobában került sor, és oly módon, hogy az ágyról felálló sértettet a kezében tartott késsel megszúrta. Ezt a vádlotti előadást támasztotta alá a sértettnek a nyomozás során első alkalommal tett vallomása, az igazságügyi orvosszakértő véleménye, de a helyszíni szemle jegyzőkönyve is.

A sérülésnek a vádlott legutolsó védekezése szerinti keletkezését - a sértett őt fojtogatva beledőlt a kezében tartott késbe - az igazságügyi szakértő egyértelműen kizárta.

Bizonyítékként értékelte az elsőfokú bíróság a tanú vallomását is, aki a cselekmény részleteiről akkor értesült a sértettől, amikor az kijött a kórházból. Neki is azt mondta el a sértett, hogy a vádlottal összevitatkoztak, majd ő bement a szobába, lefeküdt, a vádlott utánament, és amikor ő éppen állt volna fel az ágyról, akkor a vádlott őt hasba szúrta. A tanú vallomása is tehát a sértett első nyomozati vallomásában elmondottakat támasztja alá.

Észlelte az ítélőtábla, hogy a tanú vallomásának ismertetése során az elsőfokú bíróság irattellenesen állapította meg, hogy a sértett a tanúnak arról is beszélt volna, hogy a vita során megütötte az élettársát, ilyenről ugyanis a tárgyalási kihallgatáskor a tanú nem nyilatkozott. A 17. sorszámú tárgyalási jegyzőkönyv 6. oldalán található vallomása szerint a tanú következőket mondta: amikor kijött a kórházból, beszélgettünk. Azt mondta, hogy a vádlott leöntötte egy pohár vízzel, ő feküdt az ágyon, majd felkelt. A vádlott kiment és visszajött a késsel. Ekkor ott a kisházban, az ágy előtt hasba szúrta. Ő beledőlésről nem hallott.

A fentiek alapján az ítéltábla a vádlott megütésére vonatkozó vallomásrészt az ítélet 8. oldal 3. bekezdéséből, illetve az ebből levont következtetést az ítélet 8. oldal 4. bekezdés utolsó mondatából - mint iratellenes megállapítást - mellőzi.

Az elsőfokú bíróság egyébként meggyőző indokát adta annak, hogy miért nem fogadta el a vádlotti megváltoztatott vallomást, és a sértettnek az ehhez igazodni kívánó módosított előadását.

Megjegyzi az ítéltábla, hogy az elsődleges rendőri jelentésnek, illetve a tanúnak iratellenesnek tulajdonított vallomásrész kirekesztése a bizonyítási eljárás eredményét, a levont következtetések helyességét nem befolyásolta.

A megalapozottan megállapított tényállásból okszerűen vont le következtetést az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és a cselekményt is helyesen minősítette.

A jogi indokolás körében az elsőfokú bíróság által kifejtettekkel azonban az ítéltábla nem értett egyet, és ugyanígy nem osztotta a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészségnek a cselekmény emberölés büntette kísérletekénti minősítését szorgalmazó indítványát sem.

Helytállóan hivatkozott a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség a Magyar Köztársaság Legfelsőbb Bírósága 15. számú irányelvében írtakra, amely szempontokat ad arra, hogy miképpen határozhat el az emberölés büntettének kísérlete a testi épség elleni más bűncselekményektől, így az életveszélyt okozó testi sértéstől.

Az elhatárolás alapja az elkövetőnek a cselekmény véghezvitele időpontjában fennálló tudattartama, melyre a külvilágban megnyilvánult és így megismerhető ún. alanyi és tárgyi tényezők közül lehet következtetni.

Míg az emberölés büntette kísérlete esetében az elkövető tudata átfogja a sértett halála bekövetkezésének lehetőségét, és ezt kívánja, vagy ebbe belenyugszik, addig az életveszélyt okozó testi sértés esetében az elkövető szándéka csupán testi sérülés előidézésére irányul.

A tárgyi tényezők köréből kiemelés érdemel az elkövetés eszköze, ami egy nagy pengehosszúságú kés volt. Ez pedig megfelelő irányultság, illetve erőbehatás esetén emberölési szándékra enged következtetni.

A vádlott a 20,8 cm pengehosszúságú késsel egy esetben, közepes erővel a sértettet hasba szúrta. A sérülés helye és jellege is következtetési alap lehet az elkövető szándékára. A has köztudomásúan olyan testtájék, ahol életfontosságú szervek vannak. Az ide irányított közepes szúrás esetén az elkövetőnek számolnia kell azzal, hogy a sértett olyan sérülést szenvedhet, amely a halálához vezethet.

Az alanyi tényezők között jelentősége van az elkövető személyi tulajdonságainak, a cselekményt kiváltó indítóoknak, a cselekmény véghezvitelét megelőző eseményeknek, a sértetthez fűződő közeli, élettársi kapcsolatnak. Nem hagyható figyelmen kívül ebben a körben a vádlott súlyos fokú ittas állapota, a sértettel a cselekményt közvetlenül megelőző veszekedés, rendszeres italozással, veszekedésekkel jellemezhető életvitelük sem.

Mindezeket a körülményeket mérlegelve az elsőfokú bíróságnak a jogi indokolás körében azt kellett volna megállapítania, hogy a vádlott tudatában az elkövetéskor fel kellett merülnön az élet kioltásának a lehetősége, és ebbe belenyugodva szúrta hasba az élettársát.

Az emberölés büntettének kísérlete megállapítására azonban ennek ellenére sincs lehetőség.

A Btk.17.§.(3) bekezdése szerint ugyanis nem büntethető kísérlet miatt, akinek önkéntes elállása folytán marad el a bűncselekmény befejezése, továbbá az sem, aki az eredmény bekövetkezését önként elhárítja.

Jelen esetben önkéntes eredmény-elhárítással állunk szemben, hiszen a vádlott volt az, aki szinte azonnal értesítette a mentőket, és a szakszerű és időszerű orvosi ellátás megakadályozta a súlyosabb eredmény bekövetkezését.

A bírói gyakorlatban számtalan eseti döntés van ezzel a helyzettel kapcsolatban, melyek egyöntetűek abban a kérdésben, hogy az emberölés büntettének kísérlete esetén önkéntes eredmény-elhárításnak tekintendő, ha az elkövető közvetlenül a tényállásszerű ölési cselekmény megvalósítása után mindent megtesz a sértett életének megmentése érdekében és ez eredményre vezet (BH.2003/98, BH.2008/79.).

Ugyanakkor a Btk.17.§.(4) bekezdése szerint ha a (2)-(3) bekezdés esetén a kísérlet már önmagában is megvalósít más bűncselekményt, az elkövető e bűncselekmény miatt büntethető.

A sértettet ért szúrás közvetlenül életveszélyes állapotot idézett elő, így a vádlott csak ezért a maradékcselekményért, a Btk.170.§.(1)(5) bekezdése szerint minősülő testi sértés büntettéért tartozik felelősséggel.

A fentiekből következően nem osztotta az ítéletábla a cselekmény minősítése kapcsán kifejtett érvelését sem.

Az elsőfokú bíróság jórészt helyesen ismerte fel és kellő súllyal értékelte a büntetés kiszabása során figyelembe vehető körülményeket.

Az ítéletábla ugyanakkor mellőzi annak enyhítőként értékelését, hogy a mentők értesítésével a vádlott jelentős mértékben hozzájárult ahhoz, hogy a sértett időben jusson szakszerű és célszerű segítséghez, mivel a mentők értesítése alapozta meg az önkéntes eredmény-elhárítás folytán, hogy a vádlottat csak az enyhébb megítélésű maradékcselekmény miatt vonják felelősségre.

További enyhítő körülmény viszont, hogy a vádlott jelenleg 6 és fél hónapos terhes, a sértettel a kapcsolata rendeződött, házasságkötést terveznek, korábbi italozó életvitelén változtatott.

További súlyosító körülmény, hogy a vádlott a cselekményt a vele szemben a Szentendrei Városi Bíróságon folyamatban volt büntetőeljárás hatálya alatt követte el.

Az így kiegészített bűnösségi körülmények alapján az ítélőtábla már megalapozottnak látta az elsőfokú bíróságnak azt az álláspontját, hogy alkalmazhatónak találta a vádlottal szemben a Btk.87.§-ában meghatározott enyhítő rendelkezést. A törvényhely pontos megjelölése - melyet az elsőfokú bíróság elmulasztott - Btk.87.§.(1)(2) bekezdés c/ pontja.

Az elsőfokú bíróság által kiszabott fő-és mellékbüntetés szükséges, de egyben elegendő is ahhoz, hogy a vádlottal szemben a büntetési célt, az egyéni és általános megelőzés követelményét elérje, és érvényre juttassa.

Ez a büntetés áll arányban a vádlott által elkövetett cselekmény tárgyi súlyával és társadalomra veszélyességével, valamint a vádlott személyében rejlő társadalomra veszélyességgel, bűnösségének fokával és a büntetés kiszabása során irányadó bűnösségi körülményekkel. A büntetés lényeges súlyosítása nem indokolt.

Az ítélőtábla az elsőfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezéseit is törvényesnek találta.

Törvényesen rendelkezett az elsőfokú bíróság a vádlott által előzetes fogvatartásban eltöltött időnek a szabadságvesztésbe történő beszámításáról, bár az erre vonatkozó törvényhelyet helytelenül hívta fel, mert a beszámítás a Btk.99.§.(1)(2) bekezdésén alapul.

Törvényesen rendelkezett akkor is, amikor a korábbi felfüggesztett szabadságvesztés végrehajtását a Btk.91.§.(1) bekezdés b/ pontjára hivatkozással elrendelte.

Nem tévedett a lefoglalt bűnjelekről történő rendelkezés során sem. Nem osztotta ebben a körben az ítélőtábla a Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség átiratában foglaltakat, mert bár kétségtelen, hogy a BH.2008/296. számú eseti döntésében a Legfelsőbb Bíróság az ügyészi indítványban foglaltak szerinti iránymutatást adott az eljárás során rögzített nyomok mikénti kezeléséről, azonban a legutóbbi Be. módosítás (2009. évi LXXXIII. Törvény 22.§.) új bekezdést iktatott be a Be.155.§-hoz.

Az új (9) bekezdés szerint ha a dolog lefoglalására nem az elkobzás, illetőleg vagyoneklobzás biztosítása érdekében került sor, és a lefoglalt dolgot szakértő már megvizsgálta, újabb szakértő kirendelését az arra jogosultak nem kérték, és további szakértői vizsgálatot a bíróság, az ügyész vagy a nyomozó hatóság sem tart indokoltnak, akkor a lefoglalást meg kell szüntetni.

A 2009. évi LXXXIII. Törvény 21.§.(2) bekezdése módosította a Be.151.§.(2) bekezdését is, amely szerint a nyomozó hatóság által bizonyítási eszközként rögzített nyomokat is le kell foglalni.

Mindezekből következően a bűnjeljegyzék 1-3. tételei alatt kezelt DNS minták lefoglalásának megszüntetésére és megsemmisítésükre is törvényesen került sor.

Tekintettel a fentiekre az ítélőtábla a Fővárosi Bíróság ítéletét a Be.371.§.(1) bekezdése alapján helybenhagyta.

Észlelte az ítéltábla, hogy az elsőfokú bíróság helytelenül nevezte meg a bűncselekményt. A 2008. január 1. napjától kezdődően hatályos Be.258.§.(2) bekezdés d/ pontja szerint annak helyes megnevezése testi sértés bűntette (Btk.170.§.(1)(5) bekezdése).

Az ügyészi fellebbezés nem vezetett eredményre, így a Be.381.§.(1)(2) bekezdései alapján a másodfokú eljárásban felmerült bűnügyi költséget az állam viseli.

Budapest, 2009. év szeptember 25. napján

Máziné dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

Dr. Magócsi István sk.
előadó bíró

Zólyominé dr. Törő Erzsébet sk.
bíró

A Fővárosi Bíróság 14.B.1077/2008/17. számú ítélete a Fővárosi Ítéltábla 5.Bf.66/2009/4. számú végzése folytán 2009. szeptember 25. napján jogerőre emelkedett és végrehajtható.

Budapest, 2009. év szeptember 25. napján

Máziné Dr. Szepesi Erzsébet sk.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:
Horváth Judit
tisztviselő